

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!

Радун Милосављевић

Живот нема репризу!

Радун Милосављевић рођен је 1947. године у селу Мађија у општини Ражањ. У овом селу и данас живи.

Радун је у селу одрастао са мајком и сестром. Отац му је умро док је Радун још био дечак. У домаћинству су још живели родитељи његовог оца као и прадеда са очеве стране. У селу је ишао у основну школу. Од своје десете године Радун је помагао на породичном имању. Иако је у младости размишљао да пређе у град, цео живот је провео у родном селу. Ипак, сину Драгану је давао подршку да се пресели у град и да се не бави пољопривредом.

Радун је у младости волео да иде на локалне вашаре и игранке, како их зове „потресуљке“. Супругу Љиљану, која је из суседног села, упознао је док су чували овце.

Пошто је био једини унук у фамилији, каже да је био несташан дечак, како каже „распуштена банда“. У време када је одрастао старије особе су се веома поштовале, посебно у његовој породици и његовом селу. Прадеда је био породични патријарх па се Радун њему обраћао за све што му је било потребно. Пошто је за било које удаљавање од куће морао да тражи дозволу од прадеде, испричао је следећу анегдоту. Једном је хтео да иде на вашар у суседном селу и питао је мајку за дозволу. Она му је рекла да пита прадеду. Међутим, прадеда је тог дана извео овце на пашу даље од села. Радун је отишао у брдо да потражи прадеду на пашњаку. Када га је прадеда видео, помислио је да се нешто лоше десило а када је чуо зашто га праунук тражи рекао му је да за то није морао да долази у брдо. Међутим, у то време се морала тражити дозвола старијих и мисли да би имао проблем да није отишао на пашњак. Данас Радунови унуци не питају за дозволу да иду било где када су у селу.

Говорећи о данашњици, Радун каже да уопште није очекивао да ће доживети 73. годину, колико сада има. „Мислио сам да се живот завршава у педесетим!“ Сада му се чини да има много година.

Читав живот радећи као пољопривредници Радун и његова жена примају пољопривредне пензије али се и даље баве пољопривредом. Пензије су им довољне за плаћање рачуна. Такође, помажу сину и његовој породици. Недавно су унуку помогли да купи кола.

Радун каже да се са супругом свакодневно бави пољопривредним пословима, око стоке и на њивама. Супруга кува, а он обично одлази на локалне пијаце да би продао млеко и сир које производе. Четвртком у Ражњу, недељом у Ћићевцу. Скоро сваки дан или иду у комшилук или им комшије долазе на кафу и ракију. Али, из године у годину све је мање људи у селу. Радун каже да ускоро неће ни бити неког са ким би попио кафу и ракију. Са супругом више не посећује вашаре а ни културне догађаје. Каже да су стари за то. Једино што иду на пијаце и код лекара.

Радун воли да чита новине али новине не стижу у село сваки дан. Да би се купиле дневне новине мора да се иде у неки од оближњих градова. Зато Радун и његова супруга гледају телевизију.

Сматра да је његова главна улога као старе особе да подржава свог сина и његову породицу, да буде ту за њих и да им помогне колико може. Породица је Радуну највећа мотивација да и данас вредно ради. Има два унука, старији има 23 а млађи 7 година.

Радун каже да никада није био дискриминисан или вређан због својих година. Међутим, веома га вређа када му неко каже „Сељаку!“ зато што то имплицира да је неко глуп и необразован зато што живи на селу. Такве инсинуације се често праве на телевизији. Радун сматра да су сељаци поштени и вредни људи који уопште нису глупи.

Младима поручује да живе како желе да живе. У прилог томе је испричао анегдоту. Хтео је да види море. Једне године се одлучио да за лето са женом и сином оде у Црну Гору у Сутоморе. Цело село му је говорило да је блесав јер је сезона пољопривредних радова али га то није занимало. Хтео је да види море, отишао је, то је једини пут да су породично отишли на море и не каје се због тога.

Радун каже: „Живот нема репризу!“ То млађе генерације треба да имају у виду пре но што зађу у старе дане.